

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/111/2024
Identifikačné číslo spisu: 1112200574
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1112200574.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. U. O. S., narodeného X. E. XXXX, P., P. X, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 € s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. 11C/5/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. februára 2024 sp. zn. 14Co/10/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 30. septembra 2021 č. k. 11C/5/2012-387 (druhým v poradí) nepripustil zmenu žaloby a žalobu zamietol. Žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1a, § 9 ods. 1, 2 a 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Pôvodne bolo v danom súdnom konaní rozhodnuté súdom prvej inštancie rozsudkom č. k. 11C/5/2012-209 z 1. decembra 2014 (prvé v poradí), ktorým vo výroku I. nepripustil zmenu žaloby a vo výroku II. rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 833,33 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto (prvému) rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca aj žalovaná. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/88/2015-274 z 30. apríla 2018 došlo k zrušeniu pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Žalobca v konaní žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 3 000 € s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 000 € od 19. októbra 2011 do zaplatenia podľa § 9 ods. 1, § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a tvrdil, že nemajetková ujma mu bola spôsobená

prieťahmi v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 36Er/5934/2008 (EX 1871/2008) (ďalej len „exekučné konanie“), pretože o jeho námietkach proti exekúcii z 1. novembra 2008 exekučný súd nerozhodol v 60-dňovej lehote vyplývajúcej z § 50 ods. 2 druhá veta zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Žalobca listom z 18. októbra 2011 požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 000 €, ktorá mu mala byť spôsobená v uvedenom exekučnom konaní. Nemajetkovú ujmu vyčíslil podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a to 1 000 € za jeden rok prieťahov, a keďže exekučný súd rozhodoval o jeho námietkach tri roky, uplatnil si náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 000 €. Žalobca poukázal na judikatúru ESLP vo veciach Apicella proti Taliansku, Vrabc proti Slovenskej republike, Poláček proti Slovenskej republike, Untermayer proti Slovenskej republike, Akdivaris a ďalší proti Turecku, a judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Cdo 804/96, 26 Cdo 38/2000, 25 Cdo 743/2002, 30 Cdo 2301/2009. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 1. decembra 2014 navrhol pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaná bola povinná zaplatiť mu sumu 6 100 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Súd prvej inštancie po zrušení rozhodnutia a vrátení veci na ďalšie konanie vykonal dokazovanie a dospel k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (v zmysle § 143 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 470 ods. 1 a ods. 2 veta prvá CSP) a to z dôvodu, že v žalobe sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3 000 € za trojročné konanie exekučného súdu o jeho námietkach proti exekúcii, keďže výsledky doterajšieho konania zameraného na obdobie od vydania poverenia na vykonanie exekúcie až po vydanie uznesenia exekučného súdu o námietkach žalobcu (v exekučnom konaní povinného) proti exekúcii, by nemohli byť podkladom pre konanie o náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie po vydaní uznesenia exekučného súdu o námietkach, pretože v tomto ďalšom období mohla byť situácia iná ako v období pred rozhodnutím o námietkach. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že nárok žalobcu týkajúci sa obdobia po vydaní uznesenia o námietkach proti exekúcii (t. j. po 16. septembri 2011 do budúcnosti) v sume 6 100 € nebol predbežne prerokovaný na orgáne konajúcom v mene štátu, čo je obligatórnou náležitosťou, ktorá musí predchádzať konaniu o žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že v exekučnom konaní došlo k prieťahom, keďže o námietkach žalobcu proti exekúcii z 1. novembra 2008 (doručené Okresnému súdu Bratislava V dňa 10. novembra 2008) nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote (60 dní) ani bezprostredne po jej skončení, ale až po dvoch rokoch a desiatich mesiacoch (dňa 16. septembra 2011). Skutočnosť, že v exekučnom konaní došlo k prieťahom v konaní o námietkach žalobcu proti exekúcii, konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) v náleze č. k. I. ÚS 493/2012-32 z 13. marca 2013 (ďalej len „nález ÚS SR“), ktorým zároveň priznal žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie, tiež predseda Okresného súdu Bratislava V v Liste sp. zn. Spr. 2000/12, 2009/12 z 13. apríla 2012. Súd prvej inštancie na základe uvedeného zistil splnenie prvej podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Vo vzťahu k druhej podmienke zodpovednosti štátu, a to vzniku nemajetkovej ujmy, dospel súd prvej inštancie k záveru, že táto splnená nebola (túto žalobca nepreukazoval, iba sa odvolával na judikatúru ESLP), a keďže žalobca nenavrhol doplniť dokazovanie za účelom preukázania vzniku nemajetkovej ujmy ani výšky tejto nemajetkovej ujmy a nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, tak vyslovil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy. Pretože nebola splnená druhá podmienka zodpovednosti štátu (vznik nemajetkovej ujmy), nemohla byť splnená ani tretia podmienka, a to príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a vznikom nemajetkovej ujmy a žalobe preto nebolo možné vyhovieť.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 6. februára 2024 (§ 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom. Po preskúmaní napadnutého rozsudku

konštatoval, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a zásadné argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a doplnil, že súd prvej inštancie podrobne poukázal na všetky významné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ veci, preto jeho rozhodnutie bolo možné považovať za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožnil s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto jeho záverom, rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie, pridržiavajúc sa právneho názoru nadriadeného súdu (§ 391 ods. 2 CSP) dospel k správne záveru, že v predmetnom prípade nedošlo k naplneniu zákonných požiadaviek vyplývajúcich zo zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré by viedli k priznaniu uplatneného nároku žalobcu. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie doplnil, že v konaní nebola spornou existencia nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Keďže ale konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo konaním sporovým, pričom právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, nebolo absolútne, v záujme zaistenia právnej istoty podliehalo zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (§ 17 zákona č. 514/2003 Z. z.). Aj tu preto platila povinnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z. neposkytuje všeobecnému súdu oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. tak podliehal vykonávaniu dokazovania nielen z hľadiska jeho samotného vzniku, ale aj z hľadiska požadovanej výšky. Žalobca v konaní vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy iba tvrdil, ale nepreukázal. Odvolací súd nezistil ani žalobcom namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a vyjadril sa aj k jeho námietkam žalobcu týkajúcim sa jeho zastúpenia advokátkou JUDr. Korčekovou, tiež predvolania na pojednávanie dňa 2. septembra 2021, ktoré nepovažoval za dôvodné. S poukazom na uvedené rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Keďže žalobca podal odvolanie proti celému napadnutému rozsudku, t. j. aj výroku o nepripustení zmeny žaloby zo strany súdu prvej inštancie, odvolací súd odvolanie proti uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby odmietol ako neprípustné [§ 386 písm. c) CSP] z dôvodu, že proti uzneseniu, ktorým zmena žaloby nebola pripustená, odvolanie nebolo prípustné, navyše toto uznesenie (ako súčasť napadnutého rozsudku) bolo právoplatné, keďže bolo žalobcovi a žalovanej riadne doručené.

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ust. § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Ako tzv. vadu zmätočnosti dovolateľ namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keďže o jeho námietke zaujatosti voči JUDr. Kráľovi rozhodoval na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“, „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) Mgr. Čimo a ten mal byť voči JUDr. Kráľovi zaujatý. Rozhodnutie NS SR o vylúčení JUDr. Kráľa považoval dovolateľ za nezákonné a nespravodlivé, keďže nemal v primeranom čase vedomosť o tom, že novou sudkyňou sa 30. januára 2023 stala JUDr. Jahnová a do vydania napadnutého rozhodnutia nemohol namietat zaujatosť JUDr. Jahnovej v konaní. Namietal tiež, že opatrenie predsedu odvolacieho súdu z 29. januára 2024 č. k. 1Spr. R/2/2023 mu nebolo doručené, nemohol sa k nemu vyjadriť a oboznámiť sa s ním, čo malo za následok porušenie kontradiktórnosti súdneho konania. Dovolateľ namietal prílišný formalizmus a aroganciu zo strany konajúcich sudcov odvolacieho súdu aj najvyššieho súdu, nemohol profitovať zo záruk, ktoré mu garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. septembra 1953 (ďalej len „Dohovor“) a stal sa obeťou komplotu odvolacieho súdu a najvyššieho súdu.

6. Dovolateľ videl tzv. vadu zmätočnosti aj v nepreskúmateľnosti, prekvapivosti a nespravodlivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keď ten potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a odmietol odvolanie proti výroku o nepripustení zmeny žaloby, čo nebolo (v napadnutom rozhodnutí) dostatočne odôvodnené. Dovolateľ ďalej namietal, že nižšie súdy sa nezaujímal o uplatnený nárok v sume 6 100 €, ktorý preukázateľne doručil žalovanej 1. decembra 2014, nevykonali šetrenie ohľadne tohto nároku, ignorovali, že tento nárok nevzal späť, súd prvej inštancie preto rozhodol o tomto nároku svojvoľne. Dovolateľ k tejto námietke v ďalšom odkázal na obsah svojho odvolania. Dovolateľ ďalej namietal, že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku nebol riadne a včas upovedomený elektronicky 5 dní vopred, čoho

dôkazom bol nedoručený mail z 2. februára 2024 (č. l. 488) o 13.40 hod., no cieľový server neodoslal potvrdenie o doručení, čo malo za následok zmarenie realizácie jeho základných práv a slobôd, navyše keď dovolateľ požiadal o upovedomenie na súkromný mail (č. l. 297). Rozsudky nižších súdov považoval za nedostatočne odôvodnené, bol tiež porušený princíp právne istoty (čl. 2 ods. 2 CSP), keď odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na opätovné konanie, súd prvej inštancie následne nevykonala objektívne zistenie skutkového stavu vypočutím svedkov a rozhodol bez vykonania Perna testu (6Cdo/107/2022). Za prekvapivý považoval postup odvolacieho súdu, keď ten sa riadne neoboznámil s obsahom spisu a námietkou, ktorú uviedol v záverečnej reči, že dokazovanie nebolo vykonané v súlade so zákonom, Ústavou SR (zákon č. 460/1992 Zb.) a Dohovorom a celý proces bol formalistický a tendenčný, odporujúci čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP dovolateľ nevymedzil žiadnymi dovolacími dôvodmi (§ 432 CSP).

8. Žalovaná dovolací návrh nepredložila.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bol (z procesného hľadiska) vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu (§ 424 CSP), za splnenia podmienok podania aj spisania dovolania na to oprávnenou osobou (§ 429 ods. 2 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 447 CSP), uvádza nasledovné.

10. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak podľa písm. e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa písm. f) CSP súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

12. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak: a) rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo; c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a 2 CSP).

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do niektorého z procesných práv (strany sporu) a b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho taký zásah, ktorým došlo k znemožneniu procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred

ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale i ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv spojených so súdnou ochranou práva zaručených Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na jeho predvídateľnosť, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/2005). Z práve uvedeného tak vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia (tu porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018 a 9Cdo/344/2021).

16. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ÚS SR o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich prijaté skutkové závery nevyplývajú pri žiadnej možnej interpretácii. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

17. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e) CSP v dovolaní namietal, že o jeho nároku rozhodoval vylúčený sudca, resp. nesprávne obsadený súd. Takéto konanie ale dovolací súd prieskumom napadnutého rozhodnutia nezistil. Dovolací súd uznesením z 24. októbra 2023 sp. zn. 6Nc/6/2023 rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti zo strany žalobcu voči sudcovi odvolacieho súdu a členovi jeho senátu JUDr. Branislavovi Královi tak, že jeho námietke vyhovel a JUDr. Branislava Krála vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto odvolacom súde (pod sp. zn. 14Co/10/2023). Následne bola zákonným postupom, na základe opatrenia predsedu odvolacieho súdu z 29. januára 2024 č. k. 1Spr. R/2/2023, určená na prejednanie a rozhodnutie veci JUDr. Ivana Jahnová. Predmetné opatrenie, bolo interným dokumentom súdu, ktoré predseda odvolacieho súdu nemal povinnosť doručovať dovolateľovi. Dovolateľ mal viacero možností ako zistiť zloženie senátu odvolacieho súdu a vzniesť prípadné námietky k jeho zloženiu, napr. nahliadnutím do súdneho spisu, tiež z rozvrhu práce súdu, keďže zloženie senátov je verejne dostupnou informáciou na webovom sídle príslušného súdu v časti „Rozvrh práce“. Nebolo povinnosťou odvolacieho súdu informovať dovolateľa o zložení senátu, ktorý mal v jeho veci rozhodovať. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP preto nebola daná.

18. Dovolací súd prieskumom napadnutého rozsudku nezistil ani jeho prekvapivosť, resp. dovolateľom namietanú nespravodlivosť. Zamietnutie zmeny žaloby (žalobcom uplatnený nárok v sume 6 100 €) oba nižšie súdy riadne odôvodnili najmä s poukazom na nesplnenie základnej podmienky, ktorou bolo predbežné prerokovanie tohto dodatočne uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovanej. Nižšími súdmi bolo skutkovo ustálené, že rozšírený nárok žalobcu na (sumu 6 100 €) nebol zo strany žalovanej predbežne prerokovaný (bod 3. rozsudku odvolacieho súdu). V uvedenom dovolací súd poukazuje na § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

Dovolaateľ odôvodňoval tzv. vadu zmätočnosti (vo vzťahu k rozšírenému nároku dovolateľa) aj s odkazom na obsah svojho odvolania, čo ale v dovolacom konaní prípustné nie je (§ 433 CSP). Nedôvodná bola preto námietka dovolateľa, že nižšie súdy sa predmetným nárokom nezaoberali, ignorovali ho a nevykonali šetrenie ohľadne tohto nároku. Prieskumom súdneho spisu bolo tiež dovolacím súdom zistené, že dovolateľ bol o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku riadne a včas upovedomený elektronicky a to na obe elektronické adresy, ktoré súdu oznámil (č. l. 488). Ani táto vznesená námietka preto nebola dôvodná. Dovolací súd po dovolacom prieskume napadnutého rozsudku dospel k záveru, že spĺňa kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP, preto ho nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie odvolacieho súdu je konzistentné, logické a presvedčivé, svoje závery presvedčivo odôvodnil. Obsah spisu a predovšetkým odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu tak neposkytovali podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za takúto vadu pritom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolací súd považuje odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku za také, ktoré poskytuje odpovede na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Dovolací súd prieskumom nezistil ani namietanú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď nebol zistený extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo taký výklad zákona, ktorý by nemal oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP preto vyvodiť nešlo.

19. Vo vzťahu k namietanému nesprávneho právneho posúdeniu dovolateľ síce vymedzil prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) OSP, uplatnené dovolacie dôvody ale vôbec neodôvodnil podľa § 431 CSP. Prípustnosť dovolania preto nebolo možné vyvodiť ani podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

20. Pretože v prejednávanej veci prípustnosť dovolania žalobcu nešlo vyvodiť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ani z § 421 ods. 1 písm. a), b) resp. c) rovnakého zákona, dovolaciemu súdu ani neostávalo iné, než spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia podľa § 447 písm. c) CSP naložiť s dovolaním ako celkom.

21. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.